

slaget, om Dagsordenen kun fremkommet for at dække over et eller flere ny Mindretal, og derfor vil jeg ikke stemme for den. Enhver i Tinget kender jo min Stilling til Brændevinsbeskatningen. Der kunde være Grund til at gaa til en forøget Brændevinsbeskatning, dersom det var rigtigt, at Fabrikkerne nu kunde drage et Udbytte af 5 Millioner Kroner af Befolkningens Lommer, som det baade er sagt i Dag og flere Gange før. Det tror jeg imidlertid ikke er rigtigt, jeg tror ikke, at den Paastand har noget paa sig. Efter min Mening er det en Kendsgerning, at det er absolut umuligt. Siden 1888 havde Fabrikkerne ikke udnyttet Beskyttelsen for en eneste Øre. For to tre Aar siden blev Brændevinsprisen hævet med 3 Øre. Men hvad var det en Følge af? Det var en Følge af de forhøjede Kornpriser. Men saa siden 1888, da der endog blev givet Lempelser for de mindre Brænderier, har det ene Brænderi efter det andet indstillet sin Virksomhed, fordi det ikke kunde betale sig. Og det gør man ikke, naar man virkelig kan udnytte en Beskyttelse, som er saa stor som 15 Øre pr. Pot. Siden er altsaa Brændevinsprisen bleven forhøjet med 3 Øre, men endda har et Par temmelig store Brænderier maattet indstille deres Fabrikation, fordi den ikke har kunnet betale sig, og fordi man ikke vilde bære det Tab, der var forbundet dermed. Man siger nu vel, at Kendsgerningerne gik i anden Retning, at Brændevinsbrænderierne i Hænderne paa de store Aktieselskaber have givet saa stort et Udbytte som 9 pCt., og at de endda have lagt meget hen til Reservefond. Ja, er det nu egentlig saa meget? Er der ikke mange Aktieselskaber, som give over 9 pCt., baade 11, 15 og 16 pCt.? Selv om altsaa disse give 9 pCt., er det da ikke saa meget. Det er jo kun en Følge af, at den store samlede Drift betaler sig bedre. Det er en temmelig klar Sag. Altsaa, jeg paastaar, at Brænderierne egentlig ikke have udnyttet noget af den Beskyttelse, som ligger i de 15 Øre, som staar paa Toldloven.

Man kunde spørge, om der dog ikke var saa stor en Fordel for de forskellige Klasser af Befolkningen ved Toldreformen, at det kunde forsone med Vedtagelsen af

en Brændevinsskat. For at klare dette Spørgsmaal, vil jeg nærmest vende mig til det større Mindretal, der i Betænkningen har nævnt, hvad Nedsættelserne paa Tolden af forskellige Livsfornødenheder dreje sig om, og anfører det som en Begrundelse for, at vi skulle gaa til en Brændevinsskat. Der er saaledes nævnt, at det drejer sig om en Nedsættelse af 987,000 Kr. paa Kaffe. Jeg er fuldstændig enig med Mindretallet deri, skønt Kaffetolden jo rigtignok er en Finanstold, at det kunde være en Nedsættelse, der vilde kunne mærkes, fordi Kaffen er gaaet saaledes ind i Forbruget, at det staar fuldstændig ved Siden af Brændevinen. Men den Nedsættelse kunde vi ogsaa foretage uden at forhøje Brændevinsafgiften. Saa komme vi til 1,507,000 Kr. paa Stenolie. Stenolie vil jeg ikke saadan uden videre kalde en Livsfornødenhed, thi der kommer Industrien ogsaa med i Betragtning. Hvor store Mængder Stenolie bliver der ikke anvendt til Motorer, i Fabrikslokaler og til Oplysning af Værksteder osv.? Det, der anvendes dertil, gaar jo paa Driftsudgifter og tages altsaa med i Beregning af, hvad Varen skal koste, det kommer altsaa ikke Husholdningen ved. Hvis det ene og alene var et Husholdningsspørgsmaal, der var Tale om her, kunde jeg være med til at kalde Stenolie en Livsfornødenhed eller i hvert Fald en Nødvendighedsartikel, men der anvendes jo som sagt store Mængder Stenolie til andet Brug, saa det ikke væsentlig kommer i Betragtning som en Husholdningsartikel. Dernæst er der nævnt 580,000 Kr. paa Ris. Ris er et vigtigt Levnedsmiddel, men at det er en Livsfornødenhed, kan jeg ikke indrømme, Ris kunde vi vist undvære uden at skade Livsfornødenhederne, og man er heller ikke enig paa det Punkt. Den store Mølleindustri, vi have paa Landet, er absolut betænkelig ved Nedsættelsen paa Ris, fordi den bliver en Konkurrent til Grynmalning. Man er bange for, at naar man faar en Nedsættelse paa Ris, vil man foretrække det for Gryn og derved skade Møllebruget, og jeg kan som sagt ikke indrømme, at Ris ubetinget kan regnes som Livsfornødenhed. Salt er jo derimod noget, vi alle bruge, vist i alle Kredse. Naar henses til, hvad der anvendes i